

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Маюри Івана Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини сьомої статті 610 Кримінального процесуального кодексу України

Київ
28 лютого 2023 року
№ 21-1(П)/2023

Справа № 3-8/2023(9/23)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Юровська Галина Валентинівна (голова засідання, доповідач),
Городовенко Віктор Валентинович,
Мойсик Володимир Романович,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Маюри Івана Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини сьомої статті 610 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Маюра І.С. з клопотанням перевірити на відповідність частині першій статті 8, частині третій статті 22, частинам першій, другій статті 55, частині першій статті 64, частині другій статті 129 Конституції України приписи частини сьомої статті 610

Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс), згідно з якими „ухвала, постановлена згідно з цією статтею, може бути оскаржена в апеляційному порядку органом, що подав клопотання, особою, щодо якої вирішено питання про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність із законодавством України, та прокурором“.

Із матеріалів справи вбачається, що Ленінський районний суд міста Краснодар (Російська Федерація) вироком від 3 березня 2016 року визнав Маюру І.С. винуватим у вчиненні злочину, передбаченого частиною третьою статті 30, частиною п'ятою статті 228.1 Кримінального кодексу Російської Федерації, та призначив покарання у виді позбавлення волі у виправній колонії суворого режиму на строк до дванадцяти років.

Вільнянський районний суд Запорізької області ухвалою від 29 листопада 2017 року задовольнив клопотання Міністерства юстиції України про приведення вироку Ленінського районного суду міста Краснодар (Російська Федерація) від 3 березня 2016 року стосовно Маюри І.С. у відповідність із законодавством України та постановив вважати Маюру І.С. засудженим за частиною другою статті 15, частиною третьою статті 307 Кримінального кодексу України до відбуття покарання у виді позбавлення волі на строк до дванадцяти років.

Не погоджуючись із вказаною ухвалою у частині щодо призначення строку покарання та зарахування до нього строків тримання під вартою, Маюра І.С. звернувся з апеляційною скаргою до Запорізького апеляційного суду, який ухвалою від 4 липня 2019 року ухвалу Вільнянського районного суду Запорізької області від 29 листопада 2017 року залишив без змін.

За касаційною скаргою Маюри І.С. на ухвалу Запорізького апеляційного суду від 4 липня 2019 року колегія суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду ухвалою від 27 вересня 2022 року відмовила у відкритті касаційного провадження, оскільки касаційна скарга подана на судові рішення, яке не підлягає оскарженню в касаційному порядку.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що встановлена оспорюваними приписами Кодексу заборона касаційного оскарження судових рішень про приведення у відповідність до законодавства України вироків іноземних судів є звуженням змісту та обсягу існуючих прав, оскільки Кримінально-процесуальний кодекс України 1960 року містив припис щодо можливості такого оскарження, а це є порушенням його права на оскарження судового рішення, гарантованого частиною другою статті 55 Основного Закону України.

2. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

Остаточним судовим рішенням у своїй справі Маюра І.С. вважає ухвалу Верховного Суду від 27 вересня 2022 року. Конституційна скарга надійшла до Конституційного Суду України 9 січня 2023 року, а отже, строк її подання пропущено. Водночас Маюра І.С. у конституційній скарзі заявив клопотання про поновлення пропущеного строку, оскільки повний текст остаточного судового рішення отримав 4 жовтня 2022 року, на підтвердження чого долучив відповідні документи. Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного

Суду України вважає, що строк подання конституційної скарги підлягає поновленню.

2.2. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Автор клопотання стверджує, що „існування заборони касаційного оскарження ухвал з питання приведення у відповідність до законодавства України вироків іноземних судів є очевидною відмовою у доступі до правосуддя“, „прямо порушує його право на доступ до суду, а саме – право на оскарження явно помилкового і дискримінаційного судового рішення“, гарантованого частинами першою, другою статті 55 Конституції України. Однак долучені до конституційної скарги копії судових рішень у справі Маюри І.С. свідчать, що він реалізував право на судовий захист.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що Конституція України не містить припису, який би гарантував особі право на касаційне оскарження усіх без винятку судових рішень. Відповідно до Конституції України право на касаційне оскарження судового рішення може бути забезпечене у визначених законом випадках (пункт 8 частини другої статті 129).

Конституційний Суд України у Висновку від 20 січня 2016 року № 1-в/2016 зазначив, що „особі має бути гарантовано право на перегляд її справи судом апеляційної інстанції. Після апеляційного розгляду справи сторони судового процесу можуть бути наділені правом оскаржити судові рішення першої та

апеляційної інстанції до суду касаційної інстанції у випадках, визначених законом, що сприятиме забезпеченню реалізації принципу верховенства права“ (абзац другий підпункту 3.6.3 підпункту 3.6 пункту 3 мотивувальної частини).

Отже, згідно з Конституцією України касаційне оскарження судового рішення належить до питань законодавчої доцільності, вирішення яких є виключним повноваженням Верховної Ради України.

Аналіз змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів дає підстави для висновку, що Маюра І.С. фактично висловив незгоду із законодавчо встановленим обмеженням щодо оскарження в касаційному порядку рішення суду про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність із законодавством України, що не можна вважати належним обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних приписів Кодексу у розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Маюри Івана Сергійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини сьомої статті 610

Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**